

Trosečník Svaté Eleonory

Martin Štefko

Copyright © Bc. Martin Štefko, 2003, 2010

Všechna práva vyhrazena.

Věnováno klasickým hororovým příběhům.

Západ slunce. Do ruda zbarvené Slunce se zanořuje za obzor moře a na hladině obrovské vodní plochy vytváří nádherné barevné obrazce, na kterých může ne jeden člověk oči nechat. Jonathan měl to štěstí, že se narodil v malém rybářském městečku, kde mohl pozorovat západ slunce každý den. A on se na zapadající slunce dokázal dívat pořád. Ze svého příbytku na kopci nad městem – nejbližším domem v okolí byl špitál, kde měl svou praxi – měl na moře nádherný výhled, díky tomu se mohl každý večer pohledem na mizející Slunce uklidňovat a odreagovávat. Stejně tak i dnes.

Jonathan Malloy měl třicet let, ale práce doktora ve Westportu ho udělala mnohem starším. Jeho tvář vypadala spíše na několik let po čtyřicítce. Brázdily jí vrásky, které získával časem. Nové se objevily vždy, když se ve městě vyskytl někdo s neznámou chorobou, nad čímž byl doktor nucen hloubat a sedět nekonečné večery nad knihami. Častými jízdami dostavíkem po oranicích, které někdo nazýval cestou, podnikal výjezdy do blízkých měst, kde měl mezi lékaři mnoho známých. Práv od nich se dovídal o nových nemocích a o způsobech jejich léčení a dostával rady, jak se útokům chorob bránit anebo jim rovnou zamezovat. Jeho tmavě hnědé vlasy už počínaly prorůstat šedinami, ale s tím si nemusel dělat starosti, neboť většina mužů okolo čtyřicítky měla vlasy bílé. Ve Westportu se to nějakým podivným způsobem dědilo z generace na generaci. Ani ženy nepředstavovaly výjimku.

Doktor Malloy seděl na verandě svého domku a z houpacího křesla pozoroval světelný kotouč, který se pozvolna nořil za obzor. Několik dní mu byl tento nádherný pohled odepřen, a tudíž si ho nyní vychutnával o to více. Poslední měsíc sužovala Westport horečka, která si vyžádala dvacet obětí na lidských životech, a z toho většina dětských. Celé dny strávil u pacientů nebo se snažil najít nějaký způsob, kterým by nemoc zažehnal, a hledal příčinu horečky, která by mu pomohla najít prevenci. Nakonec zjistil, že nákazu způsobil nějaký nový druh ryb, které rybáři přivezli ve svých sítích. Jonathan dokázal z rybí krve vytvořit protilátku, která působení nemoci zastavila a postiženého i uzdravila. Ovšem než protilátku dokončil, na hřbitově již leželo dvacet mrtvých, kterým jeho lék už těžko pomohl.

Za těch dlouhých dní neměl ani jednou šanci vidět svůj milovaný západ slunce. Konečně si to vynahrátil! Bez jakéhokoli pohybu, téměř i bez mrknutí očí, za zvuků večerního města a mořského příboje pozoroval ten úžasný oranžový kruh, který se rýsoval na obzoru a pomalu končil svou denní pout', aby si mohl na několik hodin odpočinout a poté se vrátit v celé své kráse a znovu podstoupit svou cestu nebesy.

Ruce měl Jonathan složené v klíně a oči upřené přímo na odrazy na mořské hladině. Nevnímal nic než atmosféru podvečera a klid, který opět zaplavil všechny jeho nervy a celou duši. Někde daleko poslední rybáři přijížděli ve svých škunerech do přístavu a své úlovky vytahovali na mola, kde se o ně začali starat povětšinou rodinní příslušníci. Rybáři sami si mohli po dlouhém dni na moři odpočinout. Na jejich cestě domů je doprovázel krákvavý výsměch racků, kteří jim kroužili nad hlavami, a vzduchem plující všudypřítomný zápach rybiny. Vlny narážely o dřevěné pilíře, kolem nichž se vytvářela spousta bílé pěny, která pokračovala dál, usazovala se na kamenech pobřeží, kde za nějaký čas zmizela a byla nahrazena novou, čerstvou.

Vše nasvědčovalo tomu, že za krátkou dobu bude město tiché, jen ze dvou hospod se bude ozývat opilý řev. Zbytek obyvatel bude spát, aby se připravili na další náročný nebo ještě náročnější den. Ale dnešní večer měl být jiný než zažitý stereotyp, který prostupoval životy rybářů a doktora sedícího v houpacím křesle a užívajícího si svého krátkého volného času.

K přístavu se blížilo velmi zvláštní plavidlo a mělo s sebou jednoho pasažéra, pokud se tedy dá říct, že ani ne dvoumetrové poleno – snad zbytky lodního stěžně – je plavidlo a muž, který křečovitě objímá obvod stěžně a z posledních sil se ještě drží, aby ho nepohltila temnota mořské vody, jež ho obklopovala, je pasažér. Vlasy, které mohly být tmavé, měl sluncem vybledlé a jeho dlouho neholená tvář byla pokryta téměř souvislou vrstvou mořské

soli, která na mužově drsné kůži vykryštovala. Ruce, které svíraly stěžeň, vypadaly spíše na ruce mrtvolky, protože veškeré svalstvo z nich vymizelo po útrapách, které muže potkaly v době mezi jeho poslední plavbou a záchranou na zbytku stěžně. Kůže, popraskaná a rozpadající se, volně visela na kostech jeho zuboženého těla. Z oblečení zbyly jen potrhané cáry, které nedokázaly zakrýt zničené tělo, jež bylo poseto tolika jizvami a modřinami, že se slévaly v jednu obrovskou ránu, pokrývající celou plochu trosečnickova těla. Slaná voda dokázala rány vyčistit a nějaké i přestaly krváčet a zacelily se, ale jizvy mu zůstanou na celý život, který vůbec nemusí být nijak dlouhý.

Jediné místo, které mořská voda nedokázala ubránit před infekcí, byly oči. Tedy spíše trosečnickovy oční důlky, které už žádné oči neobsahovaly. Prázdné otvory bez očí i bez víček hleděly slepě na svět a dojem nesmírného utrpení, které musela tato část jeho těla prožít, ještě umocňovala poloprůhledná blána, snad náhrada za ztracená víčka. Ale blána rozhodně nesloužila k tomu, aby nepřipravené uchránila před pohledem na zjizvené důlky, ale proto, aby ukryla něco, co se skrývalo uvnitř. Zárodky, které čekaly jen na příležitost, kdy se vylíhnou.

V přístavu zahlédl jeden z rybářů něco, co se rýsovalo na hladině moře a kazilo tak jeho pravidelnost. Ihned nasedl do své loďky a vydal se za tou podivností. Z dálky a ještě za šera nedokázal z břehu určit, co je to zač, ale již brzy se měl dovědět, co moře připlavilo k břehům Westportu.

Doktor Jonathan Malloy stále seděl ve svém křesle, když k němu přišla – nebo spíše přiběhla – mladá dívka. Držela si dlouhou světlou sukni, aby o ni nezakopla, a její vlasy za ní vlály jako závoj. Zastavila se na schodech verandy Jonathanova domu a rukou se chytila bíle natřeného, dřevěného zábradlí. Prsa se jí dmula, jak se snažila nabrat dech a tváře měla po běhu celé zarudlé. Jonathan na ni hleděl a musel se pousmát nad tím, jak se jí vzdouvá hrud' a jak je neschopná cokoli ze sebe vypravit. Přestal se houpat a s očekáváním na dívku hleděl. Už ji viděl – v malém Westportu musel alespoň jednou vidět všechny jeho obyvatele – ale za boha si nemohl vzpomenout, kde tu dívku spatřil nebo ke komu by ji měl přiřadit.

Konečně se postavila zpříma, zhluboka se nadechla a vysypala ze sebe větu, které Jonathan rozuměl jen začátek a to bylo „Pane Malloy“.

„Prosím?“ zasmál se Jonathan a zvedl se z křesla.

Dívka se znovu nadechla a o poznání srozumitelněji ze sebe dostala: „Můj táta našel nějakýho chlapa na moři a dones ho do špitálu.“

A já jsem přece lékař, pomyslel si Jonathan, tak co sakra dělám v houpacím křesle, ze kterého si prohlížím moře? Jak to, že nejsem dole ve špitále, kde bych měl čekat na dalšího člověka před smrtí, který ještě má, alespoň malou šanci, že bude žít, i když mu noha visí jen na troše masa a ztratil většinu krve?! Ale co bys nechtěl, doktore?! Jednou ses rozhodl pro tuhle práci, tak hurá za povinnostmi!

Smutně se na děvče podíval. „Hned tam budu,“ řekl krátce, ani se nestačil zvednout a dívka už běžela dolů, nejspíš za svým otcem.

Došel si do domu pro svou brašnu, i když věděl, že všechny nástroje má stejně tak dole v ordinaci. Ale na svou brašnu už si prostě zvykl, a když kdokoli z města na Jonathana Malloye pomyslel, hned ho viděl s jeho brašnou, která přinášela útěchu v bolesti. Tedy většinou.

Jonathan si mohl jen domýšlet, co na něj bude čekat. Nějaký rybář, na kterého zaútočil žralok? Nebo se někdo vydal na moře ještě něco chytit, ale dokázal se jen se svou lodí téměř utopit a jeho jediným štěstím bylo, že ho našel otec té holky? Ale proč se domýšlet, když se pravdu hned dozví?

Ze své praxe už byl zvyklý na hodně zlá zranění, hrudníky rozpárané dravými rybami, popálená i jinak znetvořená těla, ale snad ještě nikdy neviděl něco podobného. Ten muž vypadal jako by na něj spadlo několik obrovských balvanů – vždy, když se zpod jednoho vydrápal, uzemnil ho další – a k tomu na něj ještě pražilo slunce, které mu vysušilo pokožku, jež nyní měla podobu seschlé slupky. Hlavně v obličejí vypadal strašlivě. Rány a modřiny, kterými bylo tělo poseto, se zahojí, i když památky tomu muži zůstanou natrvalo, ale proboha, co se mu to stalo s očima? Vypadalo to, jako by mu je někdo vyrval a namísto nich mu do očních důlků narval podivnou rosolovitou, došeda zbarvenou hmotu. Na ty oči byl opravdu odporný pohled.

Jonathan rybáři, který skoromrtvého přinesl a který se pro tuto chvíli stal doktorovým pomocníkem, přikázal, aby za pomoci hadru a horké vody omyl zakrvavený a solí pokrytý obličej. Rybář – jmenoval se Frank! – se k tomu příliš neměl, ale když poznal, že by nemělo žádný smysl odporovat, pustil se do práce. Z těch hnusných očí – *Co to v nich proboha je?* – se mu zvedal žaludek, ale i on sám za svůj život v rybářském městečku, zvláště v tom, jakým je Westport, zažil hodně, takže ve svém úkolu pokračoval.

Sůl se na té zničené kůži rozpouštěla, ale se zaschlou krví to bylo horší. Frank zničenou pokožku nechtěl příliš drhnout – *Díky Bohu, že ten chlap ztratil vědomí!* –, a tak raději počkal, než kůže trochu zvláční a krev půjde dolů snáze. Ty oči nebyly jediné, z čeho se Frankovi a koneckonců i Jonathanovi dělalo špatně. Ten chlap smrděl, ale ne jako někdo, kdo se pár týdnů nemyl, ale jako někdo, kdo celý svůj život prožil v ohradě s prasaty a jediné, čím se živil, byly hnijící zbytky. Dceru Franka, která byla také přítomna, toto aroma donutilo vyběhnout z ordinace v náhlé žaludeční křeči.

Jonathan zatím prohlížel rány. Většina zranění byla způsobena, alespoň Jonathan si to myslel, pádem, při kterém se muž pravděpodobně skutálel po kamenitém svahu. Tomu napovídaly malé škrábance, ne příliš hluboké, jež tělo utřžilo, a stačilo by to i jako vysvětlení pro modřiny a pohmožděnin. Když prozkoumával hrudník, na kterém nezůstalo snad žádné svalstvo, jen kůže, kosti a pod nimi vnitřnosti, zjistil, že několik žeber má ten člověk zlámaných. Ale těmi se bude muset zabývat později. Nejdřív musí vyčistit všechny rány, protože příliš nevěřil tomu, že by je mořská voda dokázala dokonale dezinfikovat. Ale už déle se nedokázal dívat do těch podivně zaplněných očí, a tak, když Frank dokončil očistu toho znetvořeného obličejí, potřel oční důlky balzámem a velice se snažil, aby se jeho prsty nedotkly rosolu, jenž z části jamky vyplňoval. Potom muži omotal obvazem hlavu, aby otvory zakryl. Trosečník byl stále v bezvědomí, ale Jonathan se raději pojistil chloroformem, že v bezvědomí také zůstane.

Mytí zmláceného těla nebylo jednoduché, i když pacient vypadal, že skoro nic neváží. Naštěstí však měl Franka, který byl zvyklý na pořádně silné ryby, a tak mu nedělalo sebemenší problém držet muže, když ho doktor omýval.

Čištění ran se zdálo nekonečné. Jonathan musel čistit každou ránu zvlášť, potom ji pomazat balzámem a nakonec ještě zabalit do obvazů, aby se do nich nedostalo nic, co by mohlo zranění zanítit. Frank se mu stále snažil pomáhat, i když už mohl dávno odejít. Ale zůstal a ruku k dílu přidala i Frankova dcera. Poté, co muže potřeli mastí, už tolik nezapáchal a v místnosti znovu zavanuly vůně – zápachy? – léčebných přípravků.

Když konečně dokončili práci na renovování zničeného těla, bylo ráno a Jonathan jen padl do křesla. Frank dosedl na židli vedle něj. Oba dokonale strhaní z nočního léčení. Frankovi připadalo, že lov ryb je proti tomuhle jen taková snadná zábava. A na moři zažil hodně věcí a z vody tahal snad všechno kraby počínaje a žraloky konče. Nyní si připadal, jako kdyby z moře tahal velrybu, a nikde nebyl nikdo, kdo by mu pomohl. A ten macek sebou ještě ke všemu tak strašně mrskal. Jeho dcera odešla již před hodinou, aby připravila mladším sourozencům snídání.

„Pořádná fuška,“ pronesl Frank do ticha.

Jonathan přikývl. „Má štěstí, že vůbec žije, a ještě větší štěstí, že jsi ho našel. Sám se divím, že vůbec přežil. Jak dlouho asi musel strávit na moři? A jak se tam vůbec dostal?“

„Tak to nevím, doktore, ale určitě vim, že už nikdy nechci vidět ty jeho voči. Doktore, já viděl vykuchaný ryby, který se dlouho někde válely, a moc dobře si pamatuju, jak to vypadá, když se votevřeou, ale ani ze smradu hnijících chciplin mi nebylo tak blbě jako z těch jeho hnusnejch vočí. Co to v nich proboha má, doktore?“

„Netuším,“ přiznal Jonathan. Nelhal.

„Doktore, tak já asi pudu domu,“ řekl Frank a těžce se začal zvedat ze židle. „Myslím, že dneska bude z rybaření velký kulový.“

„Jen běž, potřebuješ si odpočinout a já také,“ souhlasil Jonathan a už se těšil, až sám ulehne a na pár chvil si zdřímne.

Chtěl Franka vyprovodit, ale ten na něj jen mávl rukou. „Jen sed'te, doktore, já cestu ven znám. Jo, a večer, jestli budu moct, ho zajdu vomrknout, ať vim, jak na tom bude.“

Jonathan přikývl. „Dobře, tak večer. Ještě jednou moc děkuji za pomoc.“

„Nemáte za co, doktore. Já ho přece našel, ne? Cítím se zodpovědněj.“ S těmi slovy vyšel Frank ven a zavřel za sebou dveře.

Jonathan se rozhodl, že nebude spát ve stejném pokoji s trosečníkem. Pomalu se dobelhal do vedlejší místnosti, své kanceláře, a prásknul sebou na pohovku. Netrvalo to ani krátký okamžik a Jonathan už si tiše pochrupeval.

Svatá Eleonora ztroskotala díky mlze, která v noci padla na celý obzor. Ale všichni členové její posádky – tedy ti, co přežili – by přísahali, že ještě do západu Slunce před nimi žádný ostrov nebyl a už vůbec ne takový, okolo nějž je tolik mělčin a jehož pobřeží tvoří útesy.

Z celé posádky se zachránila asi polovina mužů. Ti se rozhodli ostrov prozkoumat. Mnoho jiných variant jim ani nezbývalo. Jídla měli dostatek. Z potopené lodi ho dokázali dostat téměř všechno, ale s vodou byl problém. Několik sudů při srážce s útesy prasklo a sladká pitná voda se smíchala se slanou mořskou. Vydržely jen tři menší sudy, které dvaceti mužům vystačí tak na týden, možná dva, když nebudou příliš plýtvat. Oblast však zasáhla vedra. Přes den se dalo žít jen ve stínu a ten se ke všemu hledal dosti těžko, protože jediný stín široko daleko byl ten, který vrhala skupinka asi šesti borovicím podobných stromů, které zde rostly. A ty všem mužům rozhodně nestačily. Z trosek lodi si vybudovali provizorní přístřeší, ve kterých se dala výheň dne přežít. Ale voda stále valem ubývala.

Třetí den po ztroskotání se rozhodli, že bude nutné se vydat na cestu. Tři námořníky nechali na pobřeží, aby případně přivolali proplouvající loď, která by je mohla zachránit. Ti, co se vydali na průzkum, s sebou nesli dva sudy s vodou, z toho jen jeden ještě neotevřený, dřevo potřebné pro stavbu přístřešků a plachtu z hlavního stěžně, která sloužila jako střecha. Samozřejmě každý měl i svou mačetu, která čekala jen na to, kdy se jí do cesty postaví nějaké to jedlé zvíře. Putovali přes noc, kdy byla teplota snesitelná, a přes den zarazili do země dřevěné trámy, aby se chránili před zničujícími paprsky, a jedli a spali – nabrali síly na další pochod.

Všude okolo byla pustina, převážně písečná, kde sem tam prorůstala tráva. Kopce na obzoru slibovaly alespoň trochu více zeleně, když už nic jiného. A kopce byly také cílem námořníků. Nalevo i napravo pustiny. Kam jinam se měli vydat?

Za pět dní se dostali k úpatí prvního kopce. Ale ze sedmnácti zbylo jen dvanáct. Těch pět zemřelo na nemoc, kterou námořníci neznali. Jejich kumpáni prostě zešileli. Nejhorší bylo, že nikdo nevěděl, kdy se šílenství projeví a ani na kom. Žádné prvotní příznaky. Námořníci jako by dostali ránu a v jejich hlavách nastal zkrat. Začali ze sebe rvát šaty a drásat si kůži. Ostatní se nemohli dívat, jak jejich kamarádi trpí, navíc motivováni strachem postižené na místě zabili.

Den se rozhodli přečkat na úpatí kopců, z nichž se vyklubaly hory, kde postavili tábor mezi křovisky. Jaká změna oproti nažloutlé trávě, která námořníky doprovázela celých pět dní. Blíže k vrcholu dokonce zahlédli něco jako stromy, ale na tu dálku a v takovém vedru to mohla být jen fatamorgána. Těch zažili cestou bezpočet.

Pokud si muži mysleli, že den stráví v klidu, měli velmi špatnou představu. Po poledni, kdy se všichni napili – už jim zbýval jen jeden jediný poloprázdný sud – a najedli, posedlo čtyři námořníky šílenství. Tentokrát ve svém amoku ovšem nedrásali svá těla, ale vrhli se na ostatních osm mužů. Než stačili šílence zneškodnit, leželi na zemi dva mrtví s roztrhanými hrdly a další jeden s ošklivými škrábanci a kousnutími, která silně krvácela. Ostatní měli jen malá nebo téměř žádná zranění. Zraněný s hlubokými škrábanci a kousnutími se nedožil večera, protože rány se zanítily a proces infekce postupoval až neskutečně rychle. Zbylí tři muži se nezabývali zahrabáváním těl, a když konečně padla noc, vydali se na cestu vzhůru do hor.

Porost začínal houstnout a námořníci byli nakonec nuceni prodírat se křovím, které ošlehávalo jejich holou kůži, trny se jim zarývaly do masa. Ani si to neuvědomovali. Zapomněli na smrt svých přátel. Vše se zdálo být tak daleko. Ve vzduchu byla cítit vlhkost. Ne vlhkost, která jde od moře, ale vlhkost sladké vody. Čisté sladké a pitné vody. Někde blízko musely být stromy a také sladká voda, spousta sladké vody. Tolik, že se v ní mohou klidně utopit.

Doktor Malloy se probudil pozdě odpoledne. Všechna námaha posledních dní ho skutečně zmohla. Ale teď se cítil jako znovuzrozený. Spánek působil blahodárně. Zvedl se z pohovky a pořádně se protáhl, až mu zapraskalo v kostech. Na stole stála sklenice s vodou. Nejspíš bude chutnat jako pořádně teplá břečka, ale měl obrovskou žízeň, tak do sebe sklenici obrátil. Celý se otřásl. Že by ta voda zkvasila? Promnul si oči a otevřel dveře do vedlejšího pokoje, aby se podíval na svého pacienta. Ležel na stejném místě, kde ho zanechal, a snad i ve stejné pozici. Doktor se ani nedivil. Ten chlap dostal pořádně zabrat, takže by bylo s podivem spíše to, kdyby tady seděl a čekal, až mu někdo vysvětlí, kam se vlastně dostal. Jeden by mohl říct, že tu leží pěkně nabalzamovaná mrtvola, která čeká na hrobníka.

Jonathan si všiml, že mužův hrudník se zvedá a klesá v pravidelném rytmu. Aspoň nějaké uspokojující zjištění. Nic jiného totiž nenasvědčovalo tomu, že se pacientův stav zlepšuje.

Prohlédl ty nejhorší rány, aby zjistil, jestli je nestačila napadnout infekce. Muž měl štěstí alespoň v tomhle. Slaná voda mu rány ochránila a Jonathanova mast jen dodělala zbytek. Žádná infekce. Alespoň prozatím.

Oči! Měl by se podívat na ty oči, jak to s nimi vypadá.

Jonathan pomalu odmotal obvazy z pomlácené hlavy, aby se mohl podívat do očních důlků, které kdysi obsahovaly bulvy. Vzpomněl si na divnou membránu, která zakrývala nejhlubší část prázdné jamky. Nyní se vyděsil, když zjistil, že membrána postoupila a teď skryla důlek úplně. Dosti odporově nahrazovala orgány zraku.

„Panebože, co to je?“ zasyčel Jonathan a ani si neuvědomil, že šeptá. Membrána měla lesklou šedavou barvu a doktor v ní mohl spatřit svůj vlastní odraz, když se nad tělem naklonil. Vzal do ruky skalpel, který ležel na stolku vedle druhého lůžka a přiblížil ho k šedé hmotě. Rozhodně neměl v úmyslu se toho dotýkat rukou.

Vybral si levý oční důlek. Když se s čepelí přiblížil téměř k vrstvě neznámé hmoty, membrána se prohnula, jako by se chtěla dostat z dosahu oceli. Náhle z ničeho nic vyrazila vpřed a pohltila ostrý konec skalpelu. Jonathan vyjekl a odskočil od lůžka. Skalpel stále třímal v ruce a vyděšeně hleděl na muže ve své ordinaci. Ani se nepohnul, dál ležel jako mrtvola. Membrána se ustálila a vše vypadalo jako před malou chvílí. Jen doktor Malloy stál na roztřesených nohách a nevěřicně zíral na skalpel. Rychle ho pustil a nechal dopadnout na

podlahu. Ocelový hrot se totiž rozpouštěl jako pod vlivem velmi silné kyseliny. Skalpel si propálil cestu dřevěnou podlahou a zmizel někde v základech domu. Ze zčernalého dřeva se malinko kouřilo a díra se ještě trochu rozšířila.

„Ježíši Kriste!“ zaječel Jonathan a jediným skokem se dostal přes vypálenou díru rovnou ke dveřím, ze kterých vyskočil jako čertík z krabičky, div přitom nevrazil do Franka, který stál na schodech před vchodem. Zrovna se šel podívat na muže, kterého zachránil, jak slíbil. Jonathan kolem něj proletěl jako šíp a zastavil se až asi o dvacet metrů dál. Nekřičel, jen od toho – čeho? – chtěl být co nejdál.

Frank ho dohnal a zastavil se těsně za ním. „Co se děje doktore?“ ptal se s překvapeným výrazem.

Jonathan se na něj otočil a oči mu div nelezly z důlků. Vypadal jako někdo, kdo se zbláznil. „Ten chlap,“ drmolil a ukazoval na dům, odkud se právě vyřítit, „ten zatracenej chlap! Ty jeho oči! Ty jeho hnusný oči!“

Ulrich Mann se probudil, ale nemohl si vzpomenout, co dělá v malém průzračném jezírku. Jen hlava mu zůstala nad hladinou. Cítil, že ve vodě strávil pěkně dlouhý čas. Připadal si jako pořádně nasáklá houba. Kůži měl rozmočenou.

Něco si pamatoval. Věděl, že jejich loď – Svatá Eleonora – ztroskotala a oni byli nuceni zůstat na ostrově. Potom, co jim začala docházet voda, se vydali do kopců, aby našli nový zdroj pitné vody. Z celé posádky jich nakonec zbylo jen pár, ostatní zemřeli na šílenství. Na kopec, kde ucítili vláhu, došli jen čtyři, a když se dostali na vrchol, naskytl se jim pohled na úžasné údolí plné stromů tak zelených, že podobnou barvu v životě nespátřili, a spoustou malých říček a jezírek. I z té dálky slyšeli zurčení vodních pramenů. Bylo to jako vzbudit se z noční můry v ráji. Viděli ptáky poletovat ze stromu na strom, slyšeli jejich zpěv a v jemném vánku i šustění listoví. Všichni se se slzami rozeběhli z kopce dolů, odhazovali všechny věci, které s sebou celou dobu táhli. Vběhli – někteří se skutáleli, Ulrich byl jedním z nich – mezi stromy a naskákali do nejbližších jezírek, která se jim připletla do cesty. Prostě nádhera! Po všech těch útrapách našli dokonalé místo, kde budou moct nějaký čas existovat. Samozřejmě ale nehodlali na ostrově zůstat do konce života. Nějak se musí dostat domů.

Ulrich také skočil do jezírka, ano, bylo to přesně to, ve kterém nyní ležel, ale nic víc si nepamatoval. Jako by někdo usekl kus jeho života a vyndal mu ho z hlavy, aby si na tu část nemohl vzpomenout. Ale proč? Co se stalo?

Ulrich se pomalu vydral z vody. Byl celý prokřehlý a chvíli mu dělalo potíže se udržet na nohou. Když si nohy zvykly, vydal se námořník – syn německého obchodníka a irské malířky – hledat ostatní muže, se kterými sem dorazil.

Čekalo na něj děsivé překvapení. Dva své přátele našel v nedalekém jezeru a oba vypadali jako vysušené mumie, i když zde nemohli ležet příliš dlouho. Ulrichovi se zvedal žaludek, a tak raději odběhl pryč od odporného výjevu. Ale v hlavě stále viděl tu seschlou pokožku, dohněda zbarvenou, která obepínala kosti a lebku a příšerně tak vykreslovala jejich tvary. Ale vepředu na něj nečekalo nic lepšího nebo příjemnějšího. Zbylý námořník ležel v kruhu mezi stromy a z jeho těla nezbývalo víc než jen kostra se zbytky svaloviny, kůže a vnitřnostmi, které hnily v otevřeném hrudním koši. To už Ulrich nevydržel a u nejbližšího stromu vyzvracel vše, co jeho žaludek obsahoval. Poté se sesul po kmeni a dodřepl na zem, kde si k sobě přitáhl kolena a s výrazem naprosté beznaděje se rozbřečel. Ani neslyšel, když nad jeho hlavou zašustilo listí o něco hlasitěji, než bylo normální, a nezaznamenal ani prasknutí větvičky, která se zlomila a dopadla nedaleko od místa, kde se zhroutil. Zápach mrtvol překonal i zápach toho, co se k Ulrichovi pomalu blížilo po stromě. Že je blízko ještě něco jiného, si uvědomil, až když jeho vzlykot přehlušil jekot podobný orlímu, ale mnohem hlasitější a mnohem zuřivější. Ozýval se Ulrichovi přímo nad hlavou.

Ulrich zvedl hlavu. Kolem kmene stromu se ovíjelo podlouhlé zelené tělo s protáhlou hlavou, která na něj upírala své černé oči a vyplazovala dlouhý šarlatový jazyk, ze kterého skapávala krev. Spatřil i dva dlouhé šlahouny vycházející monstrem ze zad. Šlahouny byly poslední věci, již v životě viděl. Úponky se mu zabodly do očí s tak nesnesitelnou bolestí, že se nezmohl ani na výkřik. Bezvědomí přišlo rychleji.

„Ne, tam mě nedostaneš! Ani se tam nepřibližuj!“ vrtěl Jonathan rezolutně hlavou s vytřeštěnými očima na Franka, který se hodlal podívat dovnitř. „Ten dům by se měl i s tím chlapem spálit.“

„Přece nespálíte špitál jenom proto, že jste měl nějakou vidinu,“ pronesl Frank nevěřičně. „Neblázněte, doktore. Se nějak vysvětlí.“

„Ne! To tedy ne! Tohle ne!“

„Doktore, trochu se uklidněte. Já se tam dovnitř podívám a vsadím se s váma, vo co chcete, že tam nebude nic divného.“

„Franku, nelez tam!“ pokusil se ještě Jonathan, ale Frank už byl na schodech a mířil rovnou ke dveřím. „Nedělej to, Franku.“ Sám se však za ním pomalu vydal. Pozoroval, co Frank dělá a co se bude dít. Rybář vstoupil do ordinace a šel k pacientovu lůžku. Vše se skutečně zdálo normální. Až na odporové membrány, které zakrývaly prázdné oční důlky. Frank se nad mužem naklonil, aby se zadíval do odpudivých očí. Membrány už ovšem neměly šedou lesklou barvu. Byly černé jako noční obloha. Frank zvedl ruku, jako by se chtěl té černoty dotknout.

„Nesahej na to!“ zaječel Jonathan a Frank s rukou rychle ucukl. Trochu nevrle se na doktora otočil. V tom se ozval trhavý zvuk podobný tomu, když povolí švy na zadní části kalhot.

„A do prdele!“ vyjekl Frank a pokusil se odskočit od lůžka, ale pozdě.

Jonathan nejdříve nevěděl, co se děje. Zvuk slyšel také, přicházel od ležícího námořníka. Frank stál k doktorovi otočený zády a Jonathan nejprve vůbec nechápal, co se to s rybářem děje. Frank se rukama mlátil do obličeje a strašlivě přitom ječel. Až když se otočil čelem ke dveřím, Jonathan uviděl a pochopil. Frankovi po obličeji běhalo – ne, ono se to plazilo – hadovité stvoření, ne delší než lidská dlaň, a svými malými, ostrými zoubky se zarývalo do kůže na Frankově tváři. Frank krvácel z několika otevřených ran. Jonathan pochopil, jak ke svým zraněním přišel muž na lůžku. Při prvním útoku, který Frank naprosto nečekal, hádě přistálo na rybářově oku, které steklo na podlahu ordinace.

Doktor Franka pozoroval s výrazem naprostého zděšení. S výrazem, který říkal, že tohle všechno je prostě jenom jeden pořádně pitomý sen, a on se brzy probudí. Bude určitě pořádně zpocený a možná i křičel ze spaní, ale bude ležet ve svém domě.

Ne! Tohle se prostě nemůže dít!

Stvoření na Frankově obličeji zakvičelo jako malé sele. Ze zad mu vyjely dva šlahouny delší než samotné tělo tvora a začaly se vlnit kolem Frankova obličeje. Potom oba vyrazily a ve stejnou chvíli se každý zabodl do jednoho rybářova spánku. Po posledním strašném výkřiku se Frank sesul na zem mrtvý. Stvoření nechalo konce šlahounů zasunuté v mozku a začalo se živit masem na Frankově hlavě.

Jonathan chtěl ječet. Musel ječet. Ale ještě, než stačil otevřít ústa, ozval se znovu ten trhavý zvuk. Roztrhla se i druhá oční membrána a z ní vyskočilo na trosečnickovu hlavu další hádě naprosto stejné jako to, které hodovalo na Frankovi. Rozhlédlo se kolem sebe svými malinkatými černými očkami a spatřilo Jonathana. Doktor se chtěl dát na útěk, ale jediné, co stačil, bylo otočit se. To už mu však stvoření přistálo vzadu na krku.

Jak to mohlo skočit tak daleko? byla poslední myšlenka Jonathana Malloye, než ucítil, jak cosi proráží kůži na jeho spáncích.